

KHÔNG CÓ CHỖ NGỒI DÀNH RIÊNG

Trong nhiều năm tôi tin rằng những câu chuyện dùng để giải thích. Rồi tôi khám phá ra điều gì đó khác: những câu chuyện quan trọng nhất không giải thích. Chúng nhận ra. Chúng khiến bạn ngược mắt lên và nói, 'tôi cũng vậy'. Cuốn sách này, những ngưỡng cửa này, không được viết ra để tạo sự ngưỡng mộ. Sự ngưỡng mộ vốn mỏng manh. Nó sống nhờ khoảng cách. Tôi muốn sự gần gũi – và sự gần gũi chỉ được sinh ra khi một con người nhận ra một mảnh của chính mình bên trong câu chuyện của người khác.

Con người giống nhau hơn nhiều so với họ tưởng. Từ ngữ thay đổi, truyền thống thay đổi, nhưng những câu hỏi vẫn giống hệt nhau: sợ hãi, tình yêu, sự vắng mặt, hy vọng, trách nhiệm, mất mát, sự tìm kiếm ý nghĩa. Đó là lý do một câu chuyện được viết ở một nơi có thể được hiểu ở phía bên kia thế giới – không phải vì nó kể về một nền văn hóa, mà vì nó kể về một thân phận con người.

Khi tôi bắt đầu ghép lại những mảnh vỡ của trải nghiệm bản thân, tôi không tưởng tượng ra một bộ truyện dài. Tôi chỉ đơn giản cố gắng hiểu điều gì còn lại sau công việc, những chuyến đi, những thử thách, những con người đã gặp. Ít hơn nhiều so với tôi nghĩ đã còn lại. Và nhiều hơn nhiều so với tôi tưởng tượng – những nguyên tắc, những mối quan hệ, những bài học, một sợi chỉ vô hình giữa những trải nghiệm tưởng chừng xa cách.

Người ta thường hỏi tôi thông điệp là gì. Sự thật là không chỉ có một – mỗi độc giả sẽ bước vào qua một cánh cửa khác nhau. Nếu trong những trang này bạn đã gặp được điều gì đó của riêng mình, thì cánh cửa đã mở sẵn. Bạn không cần phải xin phép. Bạn không cần phải chứng minh điều gì. Bạn chỉ cần bước qua nó. Hãy bước vào nếu bạn nhận ra chính mình.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✕